

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛ. Α Γ., Ενός. 6, ΣΤ. (Ακ. + Η.)
«Το παιχνίδι στην Αρχαία Ελλάδα»

Οι Αρχαίοι Έλληνες έδιναν μεγάλη σημασία στο ρόλο του παιχνιδιού. Το χρησιμοποιούσαν σαν ένα μέσο αυτοαγωγής του ατόμου. Ήταν οι πρώτοι που κατάλαβαν την αξία των ομαδικών παιχνιδιών και είχαν την αντίληψη ότι με αυτά πραγματοποιείται η τελειοποίηση του ανθρώπου. Γι' αυτό τα έβαλαν στο πρόγραμμα σγωγής των παιδιών. Τα παιχνίδια είχαν πάντα κανόνες, που όλοι έπρεπε να τηρούν πιστά.

Γι' αυτό μίστευαν πως το παιχνίδι είναι ένα μεγάλο αγαθό, που αναπτύσσει την συτροφικότητα, ασκεί το σώμα, καλλιεργεί το πνεύμα, μαθαίνει στα παιδιά να σέβονται τους κανόνες-νόμους του παιχνιδιού και έτσι, όταν μεγαλώσουν, να σέβονται και να τηρούν τους νόμους της Κοινωνίας τους.

Στην Αρχαία Ελλάδα, υπήρχαν τα ατομικά και τα ομαδικά παιχνίδια. Τα ατομικά παιχνίδια ήταν κυρίως κούκλες, ομοιώματα σκυδιών, αλόγων και άλλων ζώων, αλλά και αμαξιών.

Τα ομαδικά παιχνίδια ήταν κυρίως:
Η Αιώρα (κούρα), η Αμπάριζα (κυνηγτό), η Βασιδίνδα (κλέφτες κι αστυνόμοι) και το παιχνίδι Ακινήτωντας (αγαθματάκια).

ΜΟΥΧΤΑΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΠΕΤΡΟΣ

Ag
Γυμν. Κολυδρού
2016.